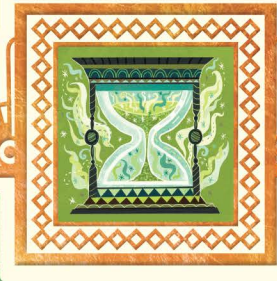

NANMEEBOOKS

พรหมบุรุษ
ใน
ตู้เข็มนาฬิกา
ที่
ไม่เคยมี
อรรมฤต

THE SMOKING HOURGLASS

นาฬิกาทรายควันทอง

JENNIFER BELL

เจียน
อลิซ แพค

The Uncommoners 2: The Smoking Hourglass
ผจญภัยในดินแดนไม้ธรรมา เล่ม 2 นาฬิกาทรายควีนโฆมง

Jennifer Bell เขียน

อลิซ แพล

จิตติมา สัมปชลิต บรรณาธิการต้นฉบับ

พิมพ์ครั้งที่ 1 เมษายน 2561

ราคา 235 บาท

Original Title: The Uncommoners 2: The Smoking Hourglass

Copyright © 2017 by Jennifer Bell

Cover Illustration © Karl James Mountford courtesy of Bright Art Licensing.

Thai Translation copyright © 2018 by Nanmeebooks Co., Ltd.

Published by arrangement with Rights People, London

All rights reserved.

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2561: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

เบลล์, เจนนีเฟอร์.

นาฬิกาทรายควีนโฆมง. -- กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์, 2561.

280 หน้า.

1. นวนิยายอังกฤษ. I. อลิซ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

823

ISBN 978-616-04-4017-7

กรรมการผู้จัดการ คิม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ ราตรี สังสกฤษ • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุชาดา งามวัฒน์จินดา
• บรรณาธิการบริหาร อาจารีย์ สุทธิโรจน์ • บรรณาธิการเล่ม วิรัชฐา ศรีวัชรินทร์ • หัวหน้าพิสูจน์อักษร ดวงพร วิทยุธรรมรัตน์
• พิสูจน์อักษร ภัทธิดา บุษณะ • ผู้จัดการกองศิลปกรรม กฤษดา เสงสงค์ • ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม สุนันท์ เพชรวาว
• ออกแบบปก พิมพ์พิศา คุรุธรรมณัฐ • กราฟิก บัทยา แดงวิจิตร • หัวหน้าประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ

เพลตที่ NR फिल्म โทร. 0-2215-9306 พิมพ์ที่ ที.เอส.บี. โปรดักส์ โทร. 0-2536-6085

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

 NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksfan

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนำสำนักพิมพ์

ยินดีต้อนรับทุกท่านกลับสู่ลันตินอร์ เมืองการค้าไม่ธรรมดาเปิดประตู
รับทุกคนอีกครั้ง หลังจากตื่นตาตื่นใจกับลันตินอร์ในช่วงคริสต์มาสไปแล้ว
คราวนี้เจนนีเฟอร์ เบลล์ ยังทำให้เราประหลาดใจได้อีก ด้วยลันตินอร์ใน
ฤดูใบไม้ผลิที่สลัดหิมะและความอึมครึมทิ้งไป แทนที่ด้วยความสดใสของแสงแดด
และเรื่องราวลึกลับระทึกต่อเนื่อง จนเราสงสัยว่าหนังสือเล่มนี้อาจเขียนด้วยปากกา
ไม่ธรรมดา จึงทำให้ทุกอย่างสนุกเหลือเชื่อ

กลับมารอบนี้ ไอวีที่ยังตื่นเต้นกับวิถีของชาวไม่ธรรมดาต้องเจอศึกหนัก
เมื่อสมาคมที่ล่มสลายยังไม่ละความพยายามในการตามหาวัตถุไม่ธรรมด้าอัน
ยิ่งใหญ่ และลันตินอร์ยังต้องเผชิญภัยคุกคามใหม่ในรูปกราดิศาจซึ่งมาพร้อมหายนะ
ทุกที่ที่มันปรากฏ เรื่องร้ายกาจที่สุดคือ ความจำที่เริ่มกลับมาของยาซิลวีบ่งบอก
ว่ายาอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับสัญลักษณ์นี้ด้วย

นาฬิกาทรายควีนโซมม จะพาไอวีไปพบการผจญภัยแบบไหน เราขอให้
คุณพลิกอ่านในหน้าถัดไป

แนนมีบุ๊กส์

แด่เบกส์ นีโคล และทारा
เพื่อนที่แสนไม่ธรรมดา

บทที่ 1

ทิวีพุ่งหัวคะมาไปในความมืด ผมหยักศกสีน้ำตาลของเธอปลิวใส่หน้าขณะที่ผนังถูกระพือเสียงดังรอบตัว "เซบ!" เธอตะโกน "ยังอยู่ตรงนั้นไหม"

มีแสงสว่างส่องลอดรอยแยกอยู่ลิบๆ

ถึงเสียที

เธอเคลื่อนที่ช้าลงขณะรอยแยกขยายใหญ่ขึ้นจนกลายเป็นช่องเปิด แล้วแทรกตัวออกจากถูกระสอบ ร่างของเธอขยายกลับคืนสู่ขนาดปกติเหมือนลูกโป่งที่กำลังเติมน้ำ

เธออยู่ในห้องเล็กๆ ที่ตกแต่งอย่างฟุ้งเฟ้อ แสงจันทร์ส่องลอดช่องหน้าต่างทรงกลมที่มีบานเดียวเข้ามาอาบบนโต๊ะทำงานไม้โอ๊กขัดเงา แก้วน้ำหนึ่ง และพรหมานา เด็กชายผิวซีด ผมบลอนด์ยุ่งเหยิง ดวงตาสีเขียวเหมือนเธอยืนฟังผนังอยู่

"เซบ เราอยู่ที่ไหนนะ"

พี่ชายของเธอทำแก้มปอง "พูดไม่ได้...พยายามไม่ให้ฟังอยู่"

"เราอยู่บนเรือ" เสียงสั้นพรวดซ่างหลังเธอกกล่าวตอบ "และเราไม่ได้อยู่"

ตามลำพัง"

ไอวีหันไปพบวาเลเรียน เพื่อนของพวกเธอ ใบหน้าสีแทนเป็นเหลี่ยมเป็นสันของเขาแสดงความกลัดกลุ้ม เขาคุกเข่าอยู่ข้างร่างชายคนหนึ่งที่สวมเครื่องแบบสีดำ ชายคนนั้นนอนแผ่อยู่บนพื้น แขนข้างหนึ่งยกขึ้นเหนือศีรษะ อีกข้างหนึ่งถูกทับอยู่ที่ลำตัว เขาดูอายุพอๆกับพ่อแม่ของไอวีกับเซบ คือวัยสี่สิบกลางๆ ไว้เคราหยิกสีบลอนด์และมีเส้นสีขาวพาดผ่านคิ้วข้างซ้าย

"เขาหลับอยู่หรือ" ไอวีถามพลางคลานเข้าไปใกล้ ดวงตาของชายคนนั้นปิดอยู่ เธอสะกิดไหล่เขา แต่เขาไม่ตอบสนอง

วาเลเรียนลดหูลงใกล้ริมฝีปากของชายคนนั้นแล้วแตะนิ้วที่คอ "เขาไม่หายใจ"

"เราต้องช่วยเขานะ!"

"ฉันว่าเราช่วยอะไรไม่ได้หรอก" วาเลเรียนยกนิ้วออก กลืนน้ำลาย "ซีฟเจอเขาไม่ตื่นแล้ว"

ไอวีนิ่งค้ำ "เธอหมายความว่า..."

"เขาตายแล้ว" วาเลเรียนพูดอย่างหม่นหมอง "ตัวเขายังอุ่นอยู่ เพิ่งเกิดเรื่องขึ้นเมื่อเร็วๆ นี้แน่"

เสียงบั้งดังขึ้นขณะที่เซบเอามืออุดปากฟุ้งตัวผ่านประตูไป เปิดช่องให้ไอวีเหลือบเห็นห้องน้ำปูหินอ่อนสีขาว "บางที่เขาอาจสะดุดพรมลึ้ม" เธอเสนอความเห็น ห้องกว้างไปมาขณะที่เธอลุกขึ้นยืน ชูดแก้ววิสกี้บนถาดตรงมุมห้องสั้นๆ กัก

วาเลเรียนทำหน้าแบ้ "ฉันว่าไม่ใช่หรอก ศีรษะเขาไม่มีรอยปูดและไม่มีเลือดจากรอยแผล" เขาลุกขึ้นยืนและพิจารณาห้องโดยสาร ผมสีเข้มชี้ได้แต่ กางเกงยีนเข้ารูปขาดๆ และรองเท้าบาสเกตบอลสีแดงเปรอะโคลนของเขาดูผิดที่ผิดทางท่ามกลางโคมไฟประดับอัญมณีและกระจกเงารอบทอง "เราต้องรู้ให้ได้ว่าเราอยู่บนพาหนะอะไร"

"มีป้ายติดบนแจ็กเกตของเขา" ไอวีสังเกตเห็น โลโก้มีคำว่า "ตันเรือ" เธออ่าน "เรือยนต์เอด์แลนเดอร์"

เสียงกดชักโครกดังขึ้น แล้วประตูห้องน้ำก็เปิดออก เชบใช้แขนเสื้อมีผู้ัดเช็ดปาก "โทษที ฉันทกลั่นไม่ไหวแล้ว"

ไอวียื่นจมูกขณะที่เขาเดินย่ำเท้ามาที่กลางห้องโดยสารและหยิบโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋ากางเกงยีน "พี่ช่วยทำอะไรที่เป็นประโยชน์หน่อยได้ไหม" เธอถาม "พี่เป็นคนที่ทำให้เราหลุนผลันทำเรื่องพวกนี้โดยไม่วางแผนนะ"

เชบถลิ่งตาจ้องเธอ "มันเป็นการทดลอง ฉันแค่ใช้ความคิดริเริ่ม ไม่รู้ว่าจะมีคนตายที่นี่" เขาไหล่กว้างและตัวสูง แขนกล้ามเป็นมัดแบบคนที่ซ้อมตีกลองหนึ่งชั่วโมงทุกเย็นซึ่งนับเป็นเคราะห์ที่ไม่ดีสำหรับไอวี ไอวีไม่รู้ว่าพวกเขาเป็นพี่น้องกันได้อย่างไร เธอณะผอมบางเหลือเกิน

วาเลียนมองข้ามไหล่เชบไป "อุปกรณ์นั้นบอกได้ว่านายอยู่ที่ไหนเธอ"

ไอวียังคงคิดว่ามันแปลกที่วาเลียนแทบไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับเทคโนโลยีธรรมดา

"อืมมม" เชบเลื่อนนิ้วไปบนโทรศัพท์สองสามครั้ง "จีพีเอสใช้ได้ แต่ฉันใช้เครือข่ายเจ้าอื่นอยู่ เพราะฉันเราต้องอยู่ที่ไหนสักแห่งนอกสหราชอาณาจักร" เขาเบิกตาโต "โ้ว ดูจากนี้แล้ว เราอยู่นอกชายฝั่งนอร์เวย์นะ!"

"นอร์เวย์เธอ" วาเลียนคว้าถุงกระสอบที่ไอวีเพิ่งคลานออกมา และหยิบป้ายกระดาษห้อยถุงที่ผูกอยู่ตรงปากถุง เขาอ่านทวนสองครั้ง "ฉันเขียนป้ายถูกต้องแน่นอน มันเขียนว่า *เซเลนา ไกรมส์* แต่เขามาทำอะไรที่นอร์เวย์กันล่ะ"

เชบสะบัดศีรษะ "เออ ลักพาดัวพ่อแม่ ชู่กรรโชก และทรมานคนละมั้ง พวกเดิร์จน่าจะทำเรื่องแบบที่พวกผู้ร้ายทำกันทั่วโลกนั่นแหละ"

ไอวีรู้สึกเย็นเยือกไปทั้งร่าง เดิร์จคือองค์กรที่ชั่วร้ายมาก แค่ได้ยินชื่อของพวกนั้นก็ทำให้เธอตัวสั่นแล้ว "เรายังไม่รู้แน่ๆ ว่าเซเลนาอยู่ที่นี้หรือเปล่า ป้ายนั้นอาจใช้ไม่ได้" เธอแอบหวังลึกๆ ว่ามันจะใช้ไม่ได้ เซเลนา ไกรมส์เป็นตัวอันตรายครั้งสุดท้ายที่พวกเขาพบกัน ไอวีเกือบถูกหมาป่าที่เซเลนาเลี้ยงไว้กินเข้าไปแล้ว "บางทีถุงนั้นอาจพาเราไปหาคนคนนั้นตรงๆ ไม่ได้ ไปได้แต่สถานที่ที่เจาะจงไว้เหมือนกระเป๋าไม่ธรรมดาใบอื่นๆ ทั้งหมด"

"ดูงูใบนี้ไม่เหมือนกัน" วาเลียนยืนกราน "เธอก็รู้ วัตถุไม่ธรรมดาอันยิ่งใหญ่เป็นวัตถุไม่ธรรมดาห้าชิ้นที่ทรงพลังที่สุดที่มีอยู่ บอกเลยว่าสิ่งนี้ทำอะไรได้มากกว่าที่เรารู้"

ไอวีพินิจดูกระจกสะท้อนใส่มันฝรั่งเก่าโครโกโส แพลกดีเมื่อคิดว่าจะอะไรบางอย่างที่ดูขงสามัญเหลือเกินจะมีพลังส่งเธอไปไกลหลายพันไมล์ในเวลาเพียงไม่กี่วินาที แต่วัตถุไม่ธรรมดาทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้น แม้แต่ชิ้นที่ดูปกติที่สุดในชีวิตประจำวันก็อาจซ่อนความสามารถพิเศษไว้

เซบเซมันมองต้นเรือ "ในมือเขามีอะไรนะ"

ไอวีหันเหความสนใจกลับไปศพ อะไรบางอย่างเปล่งประกายอยู่ในกำมือของเขา เธอดีใจที่สวมถุงมืออยู่ขณะค่อยๆ แงะนิ้วมือของเขาให้แบออก เผยให้เห็นเหรียญเงินเล็กจิ๋ว มันงอตรงกลางและมีข้อความรอบๆ ขอบ

"เหรียญหกเพนนิ่งอ" เธอโผล่ออกมา พลังถอยกรูด เธอจำเหรียญนั้นได้ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน มันคือนามบัตรของพวกเดิร์จ

"เดิร์จคนหนึ่งฆ่าเขา" วาเลียนพูด สีหน้าบึ้งตึง "ป้ายห้อยดูต้องใช้การได้แน่ ไม่อย่างนั้นก็บังเอิญเกินไป เซเลนาฆ่าเขา"

เซบเหลือบมองทางหางตาไปที่ประตูซึ่งเปิดไปสู่ส่วนอื่นๆ ของเรือ "เซเลนาต้องเพิ่งออกจากห้องนี้ไปไม่กี่นาทีก่อนเราจะมาถึง ซึ่งหมายความว่าเธออยู่ที่ไหนสักแห่งบนเรือลำนี้ เป็นไปได้ว่าอยู่กับสมาชิกคนอื่นๆ ของเดิร์จ" เขาหยิบถุงไม่ธรรมดาอันยิ่งใหญ่ขึ้นจากพื้น "เธอพูดถูก พวกเราไม่ได้คิดให้รอบคอบ ไปจากที่นี่กันเถอะ"

ไอวีกำลังจะร้องเตือนบอกพรรคพวกตอนที่กลิ่นสารเคมีฉุนกึกโชยเข้าไล่ไปหน้าจนเธอต้องกะพริบตา "อี๋ กลิ่นนั้นมาจากไหนนะ"

วาเลียนดมและเบนสายตาไปจับจ้องเหรียญหกเพนนิ่งอในมือของต้นเรือ "หญ้าทั้งกวีต" เขาคำราม "ต่อให้อยู่ที่ไหนฉันก็จำกลิ่นนั้นได้ เดิร์จใช้มันกับพ่อแม่ฉัน เป็นยาพิษที่ทำให้เราพูดความจริงก่อนตาย เหรียญนั้นมีทั้งกวีตเคลือบอยู่ มันต้องซึมเข้าไปทางผิวหนังของเขาแน่"

ความรู้สึกผิดกระตุกหัวใจของไอวีเมื่อเธอนึกถึงพ่อแม่ของวาเลียน "เรายังไปไม่ได้" เธอบอกเซบ "ถ้าเรารู้ว่าเซเลนาฆ่าผู้ชายคนนี้ทำไมและเขามาทำอะไรที่นี่ มันจะช่วยให้เราเข้าใจว่าเดิร์จวางแผนอะไรอยู่และหยุดพวกเขาได้"

"ไอวี มันอันตรายเกินไปนะ!" เซบประท้วง "เซเลนาฆ่าผู้ชายคนนี้ไปแล้ว ถ้าเขาเห็นเรา เขาก็จะฆ่าเราด้วย"

ไอวีอยากบอกพี่ชายว่าเขาควรนึกถึงเรื่องนั้นก่อนจะเริ่มแผนทุกอย่างนี้ แต่ไม่มีเวลามาเถียงกัน "เราไม่รู้ว่าเซเลนาจะอยู่บนเรือนานแค่ไหน เราต้องฉวยโอกาสเดี๋ยวนี้"

"ฉันมีอะไรบางอย่างที่ช่วยเราได้" วาเลียนพูด "ฉันหมายถึงอะไรที่ช่วยเราซ่อนตัวได้นะ นายหาแผนผังเรือลำนี้บนอุปกรณ์นั้นได้ไหม เซบ มันชื่อเรือยนต์เฮาต์แลนเดอร์"

เซบคำรามไม่เห็นด้วย พลังยึดถ่วงไม่ธรรมดาอันยิ่งใหญ่ใส่กระเป่าเสื้อมีผู้ดและหยิบโทรศัพท์ออกมา "เรือยนต์เฮาต์แลนเดอร์ นี่ไง เป็นเรือสินค้าที่ล่องระหว่างนอร์เวย์กับลอนดอน มีสามชั้นกับห้องเครื่องยนต์ และมีบันจันใหญ่บนดาดฟ้าที่เก็บตู้สินค้า"

ไอวีสงสัยว่าทำไมเดิร์จถึงสนใจเรือธรรมดาอย่างเรือยนต์เฮาต์แลนเดอร์ "ขึ้นไปบนดาดฟ้ากันเถอะ" เธอเสนอ "เราสำรวจตู้สินค้าได้ บางทีสินค้าอาจให้เบาะแสว่าทำไมเดิร์จถึงมาที่นี่"

"แผนดีนี่" วาเลียนล้วงเข้าไปในแจ็กเกตหนังและหยิบขวดน้ำหอมคริสตัลไบเล็กลงมา มันมีหัวฉีดทองเหลืองหุ่หุ่ติดอยู่และบรรจุของเหลวสีเข้มปริมาณเล็กน้อย "เรือใหญ่ขนาดนี้มีลูกเรือเยอะแน่ เราต้องใช้สิ่งนี้เพื่อซ่อนตัว" เขาเขย่าขวด ดูว่ายังมีของเหลวเหลืออยู่ในนั้นหรือไม่

"มันคืออะไรนะ" ไอวีถาม เขยิบเข้าไปใกล้ขึ้น

วาเลียนเล็งหัวฉีดทองเหลืองมาที่ศีรษะเธอ "ทางเทคนิคแล้ว มันก็แค่น้ำจากน้ำพุในขวดน้ำหอมไม่ธรรมดา แต่ชาวไม่ธรรมดาส่วนใหญ่เรียกมันว่าเงาเหลว มันทำให้ผู้ฉกฉกมกลินไปกับเงาใดก็ตามที่พวกเขาสัมผัส มันจะไม่ทำให้เรา

ล่องหนโดยสิ้นเชิง แต่คนจะสังเกตเห็นเงาน้อยกว่าสังเกตเห็นคนจริงๆ มาก"

ไอวีดมขณะที่จะองของเหลวสีเข้มตกลงบนป่าเลื้อยไค้ดชนสัตว์สี่กรมหาและ
ผมของเธอ กลิ่นของมันเหมือนควันนิดหน่อย

"เรามีเวลาหนึ่งชั่วโมงก่อนมันจะระเหยและหมดฤทธิ์ไป" วาเลียนเตือน ฉีด
ของเหลวนั้นใส่เซบก่อนหันหัวสเปรย์ใส่ตัวเอง "ไปกันเถอะ"

พวกเขาปิดประตูห้องโดยสาร ทั้งร่างของต้นเรือไวด์ตรงนั้น ทางเดินด้าน
นอกเป็นผนังโลหะโค้งเต็มไปด้วยหัวหมุดและทาสีเทาเป็นเงามัน ดูเหมือนอุโมงค์
ในโลกลอนาคด แสงไม่เป็นธรรมชาติทำให้เกิดเงาทุกแห่ง ไอวีก้าวเข้าไปในเงาแรก
ที่เจอ

"ไม่มีทาง!" เซบกระซิบ พลังจ้องตรงมาที่เธอ "ไอวี เธอหายตัวได้"

เธอยื่นมือไปข้างหน้าแต่มองไม่เห็นมือตนเอง เธอสำรวจร่างกาย ไม่มี
กระป๋อง ถุงน่องขนสัตว์เป็นขุย หรือร่องเท้าผ้าใบสีขาวถลอกปกเปิดให้เห็น
พวกมันดูจะละลายหายไปเงามีดี เธอทดลองเหยียดเท้าข้างหนึ่งเข้าไปในแสง
และเงารูปร่างเหมือนนิ้วเท้าก็ปรากฏบนพื้น

วาเลียนส่งสัญญาณบอกทั้งสองให้รีบ "มาเถอะ"

พวกเขารีบรุดไปตามทางเดินสู่บันได ภายในตัวเรือดูแข็งทื่อและคับแคบ
มีเสียงแปลกๆ ดังก้องไปมา ไอวีพยายามไม่อ้างอิงกับป้ายเตือนต่างๆ ที่มีอยู่
ทุกแห่ง... **วาล์วดับเพลิง (ส่วนหลัก) อันตรายระเบิดได้ ขูชีพ ประตูฉุกเฉิน**

เธอเพิ่งคว้าราวจับตรงตีนบันไดเมื่อเสียงรบกวนใต้เท้าหยุดย่ำหนักๆ ดังขึ้นเหนือ
ศีรษะ วาเลียนมุดเข้าไปในความมืดใต้บันได พาไอวีกับเซบไปด้วย ไอวีทำตัวลึบ
ติดผนัง หายใจหอบ ขณะที่ทะเลสีสวมเครื่องแบบสี่กรมหาท่ากลุ่มหนึ่งรุกกันลงมา
เสียงดังสนั่น

ไม่ยากเชื่อเลย เงาเหลวใช้ได้ผล

พวกลูกเรือตะโกนคำสั่งเป็นภาษาอื่นขณะรีบรุดผ่านประตูบานหนักสู่
ทางเดินถัดไป เมื่อพวกเขาหลับสลายตาไปแล้ว ไอวี เซบ และวาเลียนก็ออกจาก
เงามีดีและรีบขึ้นบันได

ข้างนอก อากาศยามค่ำคืนเต็มไปด้วยเสียงมหาสมุทรซัดสาดและคราง
กระหึ่ม ไอวิยืนกางขากว้างขณะที่เรือเอียงไปมา ความหนาวเย็นทึมแทงผิวจนเจ็บ
สายห้อยหลอดไฟสับัดรัวในสายลม สองตุลีนค้าโลหะยักษ์ที่ทอดยาวออกไป
บนดาดฟ้า พวกมันตั้งเรียงเป็นแถว มีช่องว่างให้คนผ่านได้ แต่สถานที่นี้ดูจะ
ว่างเปล่าอย่างน่าขนลุก วาเลียนขึ้นไปที่ยอดบันจันตัวใหญ่ซึ่งตั้งอยู่ตรงกลางระหว่าง
ตุลีนค้า แล้วพวกเขา ก็มุ่งหน้าไปหามัน

วาเลียนกับเซบหายตัวไปขณะเคลื่อนเข้าไปในเงามืด ไอวิรู้ว่าพวกเขาอยู่
ที่ไหนสักแห่งตรงนั้น แต่เธอรู้สึกเดียวดายเมื่อมองไม่เห็น

ตุลีนค้าขนาดมหึมาทาสีสดใส มีราวเหล็กหนากันประตูและประทับ
หมายเลขลำดับที่ด้านหน้า ไอวิสำรวจแต่ละตู้อย่างถี่ถ้วนขณะเดินผ่าน แต่เดา
ไม่ได้เลยว่ามันบรรจุอะไรไว้บ้าง

ขณะที่สืบคลานไปข้างตุลีนค้าสีแดง เธอได้ยินเสียงกระแทกดังจนทำให้ตัว
แข็งทื่อ มันฟังดูเหมือนอะไรสักอย่างกำลังเคลื่อนไหว*ข้างในนั้น* ไอวิสะดุ้งถอย
ขณะที่ร่างมืด ๆ สองร่างเคลื่อนทะลุผ่านผนังเหล็กที่เป็นลายลูกฟูกออกมา เธอ
ยกมือขึ้นปิดปากเพื่อไม่ให้ส่งเสียงร้อง มีผู้คนประเภทเดียวเท่านั้นที่เคลื่อนที่ผ่าน
ของแข็งแบบนั้นได้...*เฝ้าพันธู์ของผู้ตาย*

แสงไม่สว่างพอให้มองเห็นร่างคู่นั้นได้ชัด ๆ แต่ร่างหนึ่งสูงมากและมีศีรษะ
รูปร่างประหลาด ส่วนอีกร่างหนึ่งสวมเสื้อคลุมมีฮู้ดขลิบขนเฟอร์สีขาว ไอวิตรวจดู
ว่าตัวเธอเองยังมีรูปลักษณะแบบเงาและอยู่หนึ่ง ๆ ร่างสวมเสื้อคลุมลอบเข้าไปในแอ่ง
แสงจันทร์และเปิดหมวกฮู้ด เปียผมสีเข้มเงางามยาวถึงเอวห้อยลงมา

เซเลนา ไกรมส์

ไอวิสะดุ้ง กูลตนนั่นดูดีเหมือนดาราหนึ่งอย่างที่เราจำได้ ผิวมองเรืองรอง
โหนกแก้มเป็นสัน และริมฝีปากสีแดงสด ผมสีเข้มของเซเลนาเป็นกรอบล้อม
ใบหน้าบอบบางทำให้ดวงตาสีฟ้าคมเข้มนั้นดูเฉียบคมขึ้นกว่าเดิม

"ขนาดใช้ทั้งกวีต เจ้าใจนั้นก็ยังไม่บอกอะไรเราเลย" เธอพูดอย่างฉุนเฉียว
เสียงแข็งกร้าวของเธอทำให้ไอวิตัวสั่น "ฉันน่าจะฆ่าเขาเร็วกว่านั้น คุณแน่ใจนะว่า

โหลแห่งเงาอยู่บนเรือ"

"เซ่รุ่มตามรอยที่ผมใช้ช่วยแกะรอยได้แม่นยามาก" คู่สนทนาของเซลเลนา กล่าวเสียงฟังหวีดหวิวราวกับเจ้าของเสียงพูดผ่านขลุ่ยแฉว "โหลนั้นอยู่บนเรือ แน่นอน ไม่อย่างนั้นแล้วผมคงไม่ติดต่อกับคุณ"

ผู้พูดก้าวออกจากความมืด เขาดูเหมือนตึกแดนดำข้าวขนาดเท่ามนุษย์ ผิวเรียบสีเขียวและศีรษะแบนรูปสามเหลี่ยม มีตาสีเหลืองมั่งเมื่องขนาดเท่าขาม ใส่สลัดสองดวงติดอยู่ ปากล่างแหลมห้อยลงมาจากขากรรไกร และไอวิกินับรยางค์ บางๆ เหมือนกิ่งไม้ที่ยื่นออกมาจากสุทขนสัตว์สังัดสีเขียวมรกตได้หกอัน รยางค์ สองอันเป็นขา อีกสี่อันถูกปรับใช้ เป็นแขนที่มีมือและกรงเล็บเป็นเดือยแหลม ปีกโค้งสีเขียวเหมือนผ้าไหมยื่นออกมาเหนือกระดูกสะบัก

ไอวิกิกระดกถอยด้วยความสยดสยอง เธอไม่แน่ใจว่าเขาเป็นผู้ตายเผ่าพันธุ์ ใดๆ เขาไม่ใช่กุลเหมือนเซลเลนาแน่นอน

"ผมจะค้นดูสินค้านำเข้าไปจนกว่าเรือจะเทียบท่า" เขาให้คำมั่น "เรือลำนี้ มีกำหนดไปถึงลอนดอนตอนเช้าตรู่"

"ลอนดอนหรือ" เซเลนาเลิกคิ้วด้วยความประหลาดใจ "แต่เยี่ยมไปเลย วันพรุ่งนี้ลันดิเนอร์เปิดการค้าขายประจำฤดูใบไม้ผลิแล้ว ใครสักคนต้องเอาโหล ไปที่นั่นแน่ๆ" เธอยิ้มเยาะ "พวกเขาไม่รู้ว่่าสิ่งนั้นมีพลังของแพนดอร่า รอดจนกว่า จะชนของขึ้นจากเรือเถอะ แล้วค่อยไปตามล่าโหลในลันดิเนอร์ และหาให้ไวละ"

มนุษย์ตึกแดนค้อมศีรษะลง "ตามที่คุณต้องการ วูล์ฟส์เบน"

ไอวิตัวสันสะท้าน วูล์ฟส์เบนคือชื่อรหัสของเซลเลนา ส่วนสมาชิกคนอื่นๆ ของเดิร์จคือ แร็กเวิร์ด แบล็กคลอว์ ไนต์เซด เฮมล็อก และมังกัสสูด ตั้งชื่อตาม ยานพิฆเช่นกัน

"และติดต่อกันอีกครั้งเมื่อได้ข่าวอะไร" เซเลนาพูดต่อ "ฉันจำเป็นต้องได้ โหลนั้นมาโดยเร็วที่สุดเท่าที่ทำได้ ไม่มีเวลาให้เสียแล้ว" เธอถอดถุงมือผ้าซาติน สีดำข้างหนึ่งออกและสำรวจนิ้วมือ ผิวบนมือนั้นเป็นสะเก็ดและเน่าเปื่อย หนอง สีเหลืองไหลซึมออกมา ไอวิกิเป็นอนสายนีด้วยควมรังเกียจ "ยุครุ่งโรจน์ของ

เดิร์จกำลังจะมาถึง" เซเลนาติดหนอนตัวหนึ่งออกจากข้อนี้ "อีกไม่นานพวก
มักเกอร์จะเข้าใจว่าการอาศัยอยู่ในความมืดเป็นยังไง"

ไอวีไม่แน่ใจว่าเซเลนา ไกรมส์หมายความว่าอย่างไร แต่มันไม่น่าจะเป็น
เรื่องดีหรอก "มักเกอร์" เป็นคำนำชนลูกที่ใช้เรียกชาวธรรมดาที่ถูกตัดสินด้วย
สายเลือดว่าไม่มีสิทธิ์รู้อะไรก็ตามเกี่ยวกับโลกไม่ธรรมดา

ทันใดนั้นอะไรบางอย่างก็ชนแขนไอวี เธอร้องเสียงแหลมด้วยความตกใจ
เซบยืนอยู่ข้างเธอ วาเลียนยืนอยู่หลังเขาห่างไปเล็กน้อย เสียงซู่ฟ่อโครธกรีย์ดัง
ไปทั่ว ทำเอาคนที่ตื่นคอไอวีลุกชัน

"สายลับ" มนุษย์ตึกแดนคำราม หวาดระทบกัน

เงาเหลวหมดฤทธิ์แล้ว

เซเลนาตะโกน "จับพวกมันให้ได้!"

มนุษย์ตึกแดนสยายปีกออกดังฟู่ และทะยานขึ้นสู่อากาศขณะที่เซเลนา
พุ่งมาทางไอวี

ไอวีออกวิ่ง เท้าของเธอย่อไปบนดาดฟ้าเรือ วาเลียนวิ่งเต็มฝีเท้าหน้า
เลียวเข้าไปในทางเดินช่องถัดไป ไอวีวิ่งตามเขาไปและเกือบชนกับเซบ

"วิ่งต่อไป!" เขาร้องพลางโบกแขน "เจ้ามนุษย์แมลงตามหลังเรามาติดๆ
แล้ว"

พวกเขาได้ยินเสียงกระพือปีกเป็นลางร้ายเหนือศีรษะ เซบคว้าถุงไม่ธรรมดา
อันยิ่งใหญ่ออกจากเสื้อมีฮู้ดและกระซิบอะไรบางอย่างเข้าไปทางปากถุง

"โยนมานี่" วาเลียนตะโกน

เซบโยนถุงลอยโด่ง แล้ววาเลียนก็รับถุงไว้ด้วยมือข้างหนึ่งก่อนไหลตัวไป
หยุดข้างราวกันเรือ ถัดออกไปนั้นเป็นท้องทะเลสีดำ "เราต้องโดด" วาเลียนบอก
พวกเขา พลางหายใจหอบ "เชื่อใจฉันนะ" เขาใช้มือข้างหนึ่งยันตัวและกระโดด
ข้ามกราบเรือไป

เซบรูนไอวีไปข้างหน้า "ไอวี ไป!"

เธอปีนขึ้นราวกัน แอบมองกลับหลังไป เซเลนา ไกรมส์กับมนุษย์ตึกแดน

เกือบถึงตัวพวกเขาแล้ว เธอสูดหายใจเฮือกใหญ่เข้าเต็มปอดแล้วกระโดดลงไป
ในคลื่น

แขนขาเธอบัดป่าย เธอเหลือบเห็นถุงไม้ธรรมดาสะบัดอยู่ไกลเกินเอื้อม
ถึง ลั่นร้องเท้าบาสเกตบอลสีแดงของวาเลียนหายเข้าไปในนั้น

"โออออวี!" เซบเรียก ขณะร่วงลงมาข้างหลังเธอ

สายลมกรีดร้องในหุบขณะที่เธอบังคับแขนลงและเล็งศีรษะไปที่ปากถุงเพื่อ
มุดเข้าไปในนั้น

บทที่ 2

ทิวีปรับคอมพิวเตอร์ทำงานเพื่อให้มองเห็นผลบนหน้าฉากของเซปซัดขึ้น รอยถลอกไม่ลึกมากแต่ผิวหนังรอบๆ ปากแผลนั้นย่นและเป็นสีแดง "มนุษย์ตึกแตนนั่นต้องจับพีไว้กลางทางก่อนพีจะเข้าไปในถุงได้แน่เลย" เธอพูด พลังซบแผลด้วยสำลีสหมาดๆ "พีว่าเขาเป็นสมุนคนใหม่ของเซเลนาหรือเปล่า"

เซบสะดุง เกาะขอบโต๊ะแน่น "ต้องใช่แน่ ฉันไม่เห็นหมาปากกริมอยู่กับเขาด้วย" เสียงของเขาก้องสะท้อนจากเพดานสูงในห้องทำงานของพ่อที่พิพิธภักษ์วิกตอเรีย แอนด์อัลเบิร์ต ห้องนี้มีบันทึกและหนังสือเยอะยิ่งกว่าห้องสมุดเล็กๆ เสียอีก ห่อวารสารทางวิชาการมัดเชือกอัดแน่นเต็มขอบหน้าต่างและสารานุกรมไม่รู้กี่ฉบับวางเต็มชั้นหนังสือต่างๆ กล้องจุลทรรศน์เก่าตั้งอยู่บนโต๊ะทำงานตัวหนึ่ง ตรงมุมห้อง และกลางโต๊ะตัวนั้นมีแผ่นป้ายทองเหลืองเขียนข้อความเปล่งประกายว่า **เอมเมต สแปรโรว์ แผนกวิจัย**

"ดูให้แน่ใจนะว่าผลสะอาดแล้ว" วาเลียนแนะนำ ขณะยื่นฝ่ามือตรงประตูโถงทางเดินนอกประตูนั้นมีด "ฉันไม่เคยเห็นฝ่าพันธุผู้ตายแบบนี้มาก่อน เลยไม่รู้